

PAL PAL PALYAÇO

Bugün bayram. Ailece evdeyiz. Babamla televizyon izliyoruz. Sirk gösterisi yayınlanıyor. İki palyaço, komik hareketlerle izleyenleri gülmekten kırıp geçiriyor. Annem bize bir kâse dolusu patlamış mısır getirdi. Mısırın hoş kokusu odaya yayıldı. Gözümü bir türlü televizyondan alıp mısır yemiyorum. Gösteri sürdükçe heyecanım artıyor.

İşte şimdi, palyaçolardan birinin ayağı kayıyor. O da ne?

Arka üstü yere düştü. Tam doğrulurken diğeri onun yüzüne kocaman bir yaş pasta yapıştırıyor. Üstü başı pasta kreması olan palyaço önce şaşkınlık geçiriyor. Sonra yüzündeki kremayı parmağıyla sıyrıp iştahla yiyor. Şimdi de ikisi arasında hızlı bir kovalamaca başladı. Kaşına, kirpiklerine krema bulaşan palyaço diğeri kovalarken sık sık tökezliyor. Eyvah! Ayağı kaydı, yere yuvarlandı. Kalkarken yerdeki pasta parçalarına basıyor. Yine kaydı, yerde kayıyor. Yuvarlak pistte ikisi arasında süren zorlu kovalamaca, üstü başı pasta olanın diğeri yakalamasıyla son buluyor. Yakalanan palyaçonun kurtulmak için gösterdiği çaba boşuna. Çünkü arkadaşı onu şalvarından sıkıca kavramış, bırakmıyor.

O kurtulmaya çalışırken şalvarı geriliyor, geriliyor, sonunda yırtılıyor. Şalvarı sıyrılıp yere düşünce rengârenk puanlı şortu ortaya çıkıyor. Pistte çıplak kalmaktan utanan palyaço, elle-riyle şortunu kapatmaya çalışıyor. Pisti terk ediyor. Arkadaşı zafer kazanmış gibi şalvarın, elinde kalan parçasını sevinçle havada savuruyor. İzleyenlere el sallayarak çıkıyor. Herkes kahkahalarla gülerek palyaçoları alkışlıyor. Çok geçmeden iki palyaço el ele tutuşmuş geliyorlar. İzleyenleri selamlıyorlar. Ohh! Sonunu heyecanla beklediğim gösteri bitti.

Sırada köpekler var. Cicili bicili giysileriyle arka arkaya dizilmiş, piste giriyorlar.

Annem,

- Bahar, palyaçolar sana neyi anımsattı, diye sordu.
- Okuldaki gösteriyi tabi.
- Demek hâlâ unutmadın?
- Hiç unutmur muyum anne!

Annemin sorusuyla palyaçolarla ilgili anılarımı anımsadım...

Sevgili okur; sen de sirklerde, eğlence yerlerinde, reklamlarda veya kutlamalarda görmüşsündür. Hani şu takma saçları, renkli giysileriyle bakmaktan kendimizi alamadığımız palyaçolar var ya, işte onlardan söz edeceğim şimdi. Kocaman ayakkabıları, abartılı makyajları, komik hareketleriyle biz çocukların ilgisini hemen çekiverirler. Üstelik bazıları öyle beceriklidir ki ustaca hareketlerini şaşkınlıkla izleriz.

Bir keresinde okulca, şehrimizin fuarına gelen bir sirke gitmiştik. Oradaki palyaço, bir sepet dolusu topla sahneye

çıkmişti. Sırasıyla iki topu havaya atıp tutmuş, sonra tüm topları ardı ardına havaya fırlatıp yakalamıştı. O kadar çok topu yere düşürmeden, gösteriyi tamamlamasına şaşırmıştım. Onu izlerken başaramayacağı endişesiyle çok heyecanlanmışım.

Ben palyaçoları çok severim. Komik görünüşleri, özel giysileri ilgimi çeker. Sevecen davranışları, gülen yüzleri hoşuma gider. Hiç, asık yüzlü palyaço gördün mü? Görmüş olamazsın. Üstelik onlar, çocukların çok sevdiği bir işi yaparlar. Eğlendirir, güldürürler.

Palyaçoyla ilk tanışmam anaokulundayken oldu. O gün yeni yıl partisi yapacaktık. Parti için hazırladığımız şapka ve maskeleri taktık. Öğretmen, yerimize oturmamızı istedi. Bize bir sürprizi olduğunu söyledi. Sınıfın kapısını açtı.

– Sizi Maço ile tanıştırayım, diyerek kapıda duran palyaçoğu içeri davet etti.

Ben, “Pal, pal, palyaço!..” diye haykırarak yerimden fırladım. Onu daha iyi görebilmek için maskemi çıkardım.

Maço, kollarını iki yana açtı. Gülerek yanımıza geldi. Merakla onu inceledim. Kısa bir sessizlikten sonra,

– Merhaba çocuklar! Eğlencenize katılmamı ister misiniz, diye sordu.

Hep bir ağızdan karşılık verdik:

– Eveet!..

Öğretmen, konuğumuza “Yeni Yıl” şarkısını söylememizi istedi. Arkadaşlar şarkıyı söylerken ben, Maço’nun elini tutmuş, onu baştan aşağı süzüyordum. Yeşil renkli, kıvrıkcık bir takma saçı vardı. Yüzü beyaz, yanakları kırmızı boyalıydı.

Dudakları da kırmızı rujla kalınca boyanmıştı. Burnuna kırmızı bir top tutturmuştu. Başına külâh biçiminde, ucu püsküllü, parlak sarı renkte bir başlık takmıştı. Gömleğinin üzerine rengârenk puanlı, bol bahçivan tulumu giymişti. Boynuna, pantolonun kumaşından yapılmış büyük bir papyon takmıştı. Kocaman ayakkabılarına şaşkınlıkla baktığımı görünce kulağıma doğru eğildi:

– Ayaklarım, ayakkabılarım kadar büyük değil.

Bu sırada öğretmenimin,

– Maço’yu yeterince izledin Bahar. Artık yerine otur, demesi keyfimi kaçırdı.

Onun elini bırakmak, yanından ayrılmak istemiyordum. Öğretmene omuz silktim, Maço’ya sarıldım. Beni kucakladı. O anda dünyalar benim oldu! Merakla papyonuna, başlığına, takma saçına dokundum.

Şarkı bitince Maço bize sürprizi olduğunu söyledi, dışarı çıktı. Çok geçmeden sırtında büyük bir torbayla geri döndü. Hepimize hediyeler dağıttı. Merakla paketleri açtık. Bana, bezden yapılmış bir kukla çıktı. Maço’nun aynısıydı. Paketi açıp “Aaa! Maçoo!..” diye bağırığımı duyunca yanıma geldi. Yere diz çökerek,

– Artık gidiyorum Bahar, beni bekleyen başka çocuklar var. Onlara da hediyeler vereceğim. Sen çok cana yakınsın. Onun için sana kendimi bırakıyorum. Belki yine görüşürüz, dedi, bize el sallayarak aramızdan ayrıldı.

Kucağımda kuklayla arkasından bakakaldım.

O günden sonra Maço’yu yanımdan hiç ayırmadım. Yataarken bile oyuncağımla birlikteydim. Nerede bir palyaço görsem yanına gidiyor,

– Adın Maço mu, diye soruyordum.

Olumsuz yanıt aldığımnda, onu bulmak umuduyla başka soruya geçiyordum:

– Peki Maço’yu tanıyor musun?

Palyaçolar gülerek isimlerini söylüyorlardı. Kimi Ponpon, kimi Kocaburun, kimi Benekli diyor, hiçbiri Maço demiyordu.

Bir gün okuldan eve dönmüştüm. Annemle babam işteydi. Yalnızlıktan sıkıldım. Canım oynamak istedi. Babamın pijamasını giydim. Neredeyse içinde kaybolmuştum. Pijamanın kollarını kıvırdım. Annemin tuvalet masasına geçtim. Çekmeceyi açtım. Makyaj malzemelerini çıkardım. Güzelce palyaço makyajı yaptım. Aynanın karşısında dilimi çıkarıp acayip hareketler yaptım. Dans ettim. Şarkı söyledim. Maço’yu kucağıma aldım. Aynada kendimi izleyerek onunla konuştum. Keşfettiğim bu oyun çok keyifliydi. Kendimi oyuna öyle kaptırmışım ki annemin eve döndüğünü, beni izlediğini fark etmedim.

– Bahaar! Bu ne hal? Ne yapıyorsun orada?

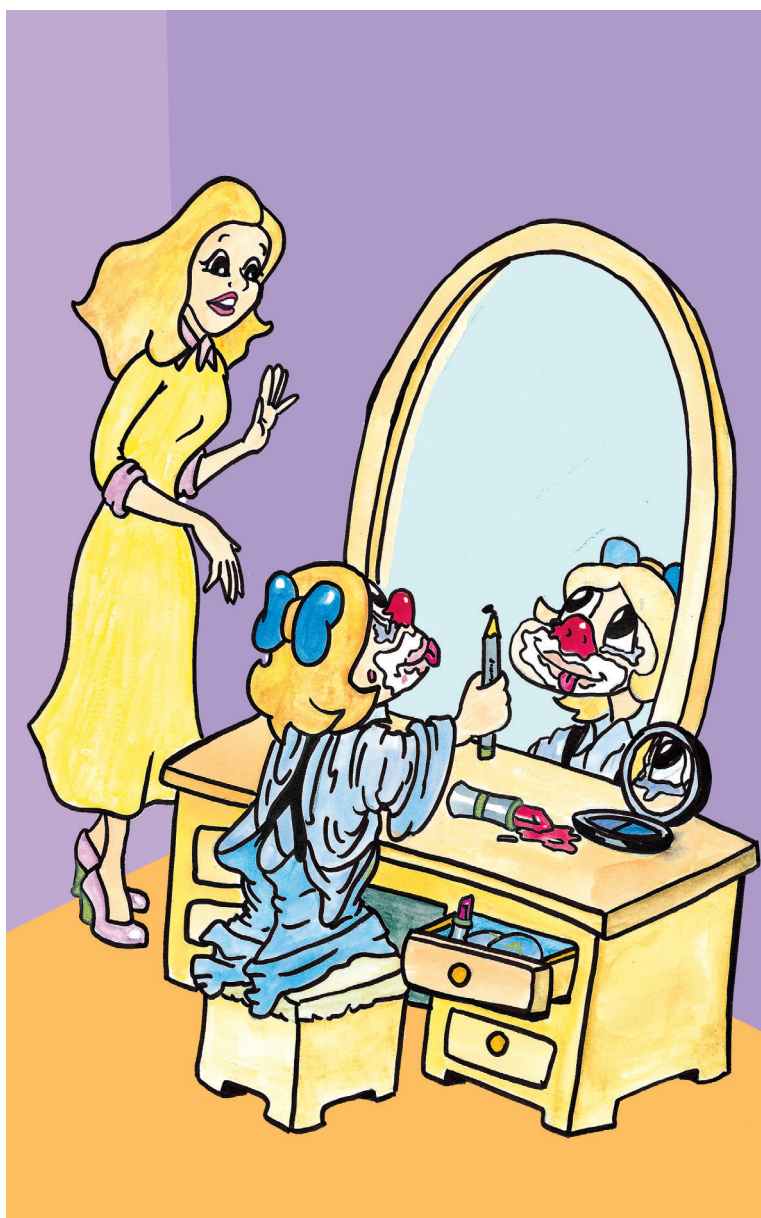
Korkuyla irkildim.

– Seni korkak palyaço, diyerek güldü.

Göz kaleminin ucunu kırdığım; rujunu, farlarını kullandığım için bana çıkıştı. Oysa ne güzel eğlenmişim!

Banyoda makyajımı temizlerken boyalar yüzüme bulaştı. Anneme görünmemek için kapıyı kapattım.

Aynadaki görüntüm çok komikti. Dayanamadım, kıkır kıkır güldüm.

Nedense bazı arkadaşlarım bez bebeğimle dolaşmamı yadırgıyorlardı. Bense onlara gülümsemekle yetiniyordum. Çünkü gülümsemeyi Maço'dan öğrendim. Konuşmasa bile yüzündeki gülümseme hiç kaybolmuyor.

Evde palyaço olduğum gün, aklıma değişik bir düşünce gelmişti: Günün birinde palyaço olup çocukları güldürmek. Özellikle, gülmeyen çocukları. Bu düşünce, her geçen gün beni heyecanlandırırdı. Gerçekleşmesi güç bir düş gibiydi. Nasıl olduysa, düşüm bir gün gerçek oldu!

O gün, öğretmenimiz yıl sonu gösterisi hazırlayacağımızı söyledi. Heyecanla yanına gittim. Gösteriyi kimsesiz çocuklar yararına yapmayı önerdim. Öğretmen, düşüncemi beğendi. Arkadaşlara da duyurdu. Onlar da olumlu karşıladılar. Yapılacak işleri planladık. Sokak Çocuklarını Koruma Derneği ile Çocuk Esirgeme Kurumu yetkilileriyle görüşecektik. Gösteriden elde edilen geliri onlara bağışlayacaktık. Üstelik, ben palyaço olacaktım!

Okul çıkışı eve gittim. Annemin işyerini aradım. Müjdeyi verdim. Hafta sonu annemle terziye gittik. Terzi, Maço'nun giysisinin aynısını dikebileceğini söyledi.

Çarşıdan gerekli malzemeleri aldık. Eve döndüğümde heyecanlıydım. Öğretmen, gösteri hazırlıklarımızı yapmamızı söylemişti. Hafta sonu evde, müzik eşliğinde komik hareketler bulmaya çalıştım.

Okula gidince provalara başladık. Herkes görevinde oldukça başarılıydı. Provalar sonunda öğretmenimizin gözleri sevinçle parladı.

– Kutlarım çocuklar! Gösteri giysilerinizle, sahnede her şey daha güzel olacak.